

**Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego
z dnia 23 marca 1995 r.
II UZP 40/94**

Przewodniczący: Sędzia SN Teresa Romer, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Kazimierz Jaśkowski, Jerzy Kwaśniewski, Stefania Szymańska (współsprawozdawca), Maria Tyszel (sprawozdawca), Sędzia SA: Jerzy Kuźniar,

Sąd Najwyższy, przy udziale prokuratora Witolda Bryndy, po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 marca 1995 r. wniosku Ministra Pracy i Polityki Socjalnej skierowanego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład siedmiu sędziów Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego o podjęcie uchwały zawierającej odpowiedź na następujące zagadnienie prawne:

Czy nagrody z zysku wypłacone pracownikom w formie akcji lub obligacji stanowią dochód, o którym mowa w § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. z 1993 r., Nr 68, poz. 330) ?

p o d j ą ł następującą uchwałę:

1. Nagrody i premie z zysku wypłacone pracownikom w formie obligacji Skarbu Państwa stanowią dochód, o którym mowa w § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (jednolity tekst: Dz. U. z 1993 r., Nr 68, poz. 330 ze zm.).

2. Odmawia podjęcia uchwały w pozostałej części.

U z a s a d n i e n i e

I. Przedstawiając Sądowi Najwyższemu do rozpoznania zagadnienie prawne, przytoczone w sentencji uchwały, Minister Pracy i Polityki Socjalnej wskazał na rozbieżności w orzecnictwie sądowym, powołując wyroki Sądów Wojewódzkich-Sądów Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: w Warszawie z dnia 16 maja 1994 r., sygn. akt XIV U 446/94, oraz w Bielsku-Białej z dnia 25 sierpnia 1993 r., sygn. akt VI U 1019/93. W obydwu tych sprawach właściwe miejscowo Oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, po przeprowadzeniu kontroli, wydały decyzje nakazujące zakładom pracy odprowadzenie składek na ubezpieczenie społeczne od wartości wypłat zaliczek na poczet przysługujących pracownikom nagród z zysku za rok 1990, dokonanych w grudniu 1990 r. w formie obligacji Skarbu Państwa. Po rozpoznaniu odwołań wniesionych od tych decyzji przez zakłady pracy, Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej zmienił zaskarżoną decyzję orzekając, że,

"(...) od wypłat zrealizowanych w formie papierów wartościowych w miesiącu grudniu 1990 r. u strony odwołującej się, nie nalicza się składek na ubezpieczenie społeczne." W uzasadnieniu Sąd orzekający uznał, że obligacje są papierami wartościowymi i nie stanowią dochodu ani w gotówce ani w naturze, a więc od ich wartości nie nalicza się składek na ubezpieczenie społeczne. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie natomiast oddalił odwołanie, a ponieważ - wobec braku stosownego wniosku - nie sporządzono uzasadnienia, można się tylko domyślać, że Sąd ten uznał, iż nagrody z zysku wypłacone w formie obligacji "państwowych" (jak to określono w odwołaniu) stanowią dochód z tytułu wynagrodzenia za pracę, od którego odprowadza się składkę na ubezpieczenie społeczne. W żadnej z tych spraw nie wniesiono rewizji do Sądu Apelacyjnego. Biuro Prawne Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, odpowiadając na wniosek Oddziału w Bielsku-Białej, nie znalazło uzasadnienia do wystąpienia o złożenie rewizji nadzwyczajnej.

Do rozbieżności pomiędzy przytoczonymi wyrokami doszło na tle stosowania § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek z ubezpieczenia społecznego [...], zwanego dalej rozporządzeniem w sprawie składek, stanowiącego, że: "Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników stanowi dochód pracowników w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy, w ramach stosunku, pracy z wyjątkiem:(...)". Wśród tych wyjątków, wskazanych w 25 punktach, nie wymieniono papierów wartościowych, a są nimi zarówno wszelkie obligacje, jak i akcje.

W obydwu sprawach, w których zapadły orzeczenia stanowiące dla Ministra Pracy i Polityki Socjalnej inspirację do wystąpienia o wydanie uchwały, stan faktyczny był taki sam. Zakłady pracy będące podmiotami, do których miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 grudnia 1989 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń w 1990 r. (Dz. U. Nr 74, poz. 438), zwanej dalej ustawą o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń, wypłaciły w grudniu 1990 r. swoim pracownikom zaliczkę na poczet nagrody z zysku za rok 1990, dokonując tej wypłaty nie w formie pieniężnej lecz w formie obligacji Skarbu Państwa.

II. Słusznie podniesiono w uzasadnieniu przedstawionego zagadnienia, że brak jest w rozporządzeniu w sprawie składek odrębnego przepisu, który wprost określałby obowiązek odprowadzenia składek od dochodu wypłaconego w formie akcji lub obligacji.

Obligacje pożyczki państwowej, zwane potocznie obligacjami Skarbu Państwa, to papiery wartościowe o stałym oprocentowaniu, na okaziciela (imiennie są świadectwa depozytowe będące potwierdzeniem nabycia obligacji), nie zawierające ograniczeń ich zbytu, podlegające obrotowi publicznemu, emitowane przez Ministra Finansów na podstawie ustawy z dnia 29 grudnia 1982 r. o urządzie Ministra Finansów oraz o urzędach i izbach skarbowych (jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r., Nr 106, poz. 511) oraz z upoważnień zawartych w kolejnych ustawach budżetowych.

Każda obligacja jest papierem wartościowym, w którym emitent stwierdza, że jest dłużnikiem wobec właściciela obligacji (wierzyciela). Pracownik, który część przysługującego mu wynagrodzenia za pracę otrzymał w formie obligacji Skarbu Państwa stał się pożyczkodawcą, a więc wierzycielem Skarbu Państwa. Wypłacając pracownikowi część należnej mu nagrody z zysku w formie obligacji Skarbu Państwa,

pracodawca wywiązał się ze swojego zobowiązania zapłaty temuż pracownikowi odpowiedniej części wynagrodzenia, natomiast stosunek zobowiązaniowy, wierzyciel-dłużnik, powstał pomiędzy pracownikiem-właścicielem obligacji Skarbu Państwa a Skarbem Państwa. Posiadanie tych obligacji pozwala pracownikowi zarówno na ich natychmiastową realizację poprzez przedstawienie ich Skarbowi Państwa do wykupu po cenie rynkowej, wynikającej ze skojarzenia popytu na nie z ich podażą, lub sprzedaż innemu nabywcy po cenie z nim ustalonej, jak też na zachowanie obligacji przez okres, na który zostały wyemitowane i zrealizowanie ich po tym okresie z zyskiem w postaci oprocentowania.

Zdaniem składu orzekającego Sądu Najwyższego, rozstrzygnięcia rozpatrywanego zagadnienia należy poszukiwać w ścisłej korelacji § 7 ust. 1 rozporządzenia w sprawie składek z przepisami ustawy o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń, która wprowadziła możliwość wypłacenia w określonych zakładach pracy określonej części wynagrodzenia za pracę w formie obligacji Skarbu Państwa lub akcji. Z mocy art. 6 ust. 2 ustawy o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń w 1990 r. upoważniono podmioty objęte tą ustawą do dokonywania w 1990 r., za zgodą pracownika, zaliczkowych wypłat nagród i premii z zysku w formie obligacji Skarbu Państwa lub akcji, stanowiąc równocześnie, że kwota odpowiadająca 50% wartości tych obligacji i akcji przekazanych pracownikom zwiększa normę wypłaty nagród i premii z zysku bilansowego, do której to wysokości wypłaty te podlegały zwolnieniu od podatku od ponadnormatywnych wynagrodzeń. Ustawa z dnia 22 grudnia 1990 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń (Dz. U. z 1991 r., Nr 1, poz. 1) na analogicznych zasadach przewidywała wypłaty nagród i premii z zysku bilansowego za rok 1990 w formie gotówkowej lub obligacji Skarbu Państwa i akcji, natomiast w 1991 r. zaliczkowe wypłaty tych należności mogły nastąpić wyłącznie w formie tychże papierów wartościowych (art. 12). W 1992 r. formą wypłaty nagród i premii z zysku, zwiększających normę nie podlegającą podatkowi od ponadnormatywnych wynagrodzeń, stały się jedynie akcje nabyte od Skarbu Państwa (ustawa z dnia 19 września 1992 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń - Dz. U. Nr 73, poz. 361), natomiast w 1993 r. i 1994 r. podobnych zasad nie wprowadzono, chociaż ustawa o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń utraciła moc obowiązującą dopiero z dniem 31 marca 1994 r. (ustawa z dnia 28 grudnia 1993 r. o utracie mocy obowiązującej przez ustawę z dnia 22 grudnia 1990 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń - Dz. U. Nr 134, poz. 648).

Zdaniem składu orzekającego, wprowadzenie ustawami o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń możliwości wypłacania pracownikom części należnych im nagród i premii z zysku (zaliczek na poczet tych należności) w formie określonych papierów wartościowych miało znaczenie wyłącznie przy obliczaniu tego konkretnego podatku. Z jednej strony uregulowanie takie miało na celu mobilizację podmiotów objętych podatkiem od wzrostu wynagrodzeń zainteresowanych możliwościami podwyższenia wynagrodzeń pracowniczych, do wypracowania wyższych zysków, a z drugiej strony Skarb Państwa był wówczas zainteresowany sprzedażą swych akcji i obligacji. Celem emisji obligacji Skarbu Państwa jest bowiem między innymi przeciwdziałanie inflacji poprzez ograniczenie ilości pieniądza na rynku. Żaden z przepisów wyżej powołanych ustaw o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń nie wskazuje, by część zysku wypłacona pracownikom w formie akcji i obligacji, przestała stanowić część ich wynagrodzenia za pracę. Uzyskane przez pracownika obligacje Skarbu Państwa, będące wierzytelnością

podlegającą natychmiastowej realizacji, nie powodują zmiany charakteru tej wypłaty tylko dlatego, że wynagrodzenie to nie zostało wypłacone w formie banknotów i monet. Wartość obligacji stanowi dochód pracownika-wierzyciela Skarbu Państwa w rozumieniu powołanego wyżej § 7 rozporządzenia w sprawie składek. O tym, że intencją ustawodawcy nie było wyłączenie wartości nagród i premii z zysku, wypłaconych pracownikom w akcjach lub obligacjach Skarbu Państwa, z pojęcia dochodu pracownika, a w konsekwencji wyłączenie tej części wynagrodzenia za pracę z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, świadczy również art. 38 ustawy budżetowej na rok 1991 z dnia 23 lutego 1991 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 89) stanowiący, że składki na ubezpieczenie społeczne oraz na fundusz pracy od nagród i premii z dochodu po opodatkowaniu podatkiem za lata 1990 i 1991, wypłaconych w gotówce lub papierach wartościowych, obciążają dochód po opodatkowaniu podatkiem dochodowym oraz, że w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1991 r. w sprawie dochodów nie zaliczonych do wynagrodzeń (Dz. U. Nr 73, poz. 322) wydanym z upoważnienia ustawy z dnia 22 grudnia 1990 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń, nie wymieniono akcji i obligacji Skarbu Państwa. Analogiczny przepis zawierał art. 19 ustawy z dnia 25 stycznia 1992 r. o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 83). Sąd Najwyższy nie podziela poglądu Naczelnego Sądu Administracyjnego, wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 października 1992 r. w sprawie sygn. akt III SA 1449/92 (nie publikowany), że art. 38 wymienionej ustawy budżetowej "nie ma zastosowania do wypłat w obligacjach dokonanych w grudniu 1990 r., ponieważ byłoby to złamaniem zasady *lex retro non agit*", bowiem Sąd ten pominął fakt, że w grudniu 1990 r. wypłacono pracownikom jedynie zaliczkę na poczet nagród i premii z zysku za rok 1990, natomiast świadczenia te stały się wymagalne dopiero w 1991 r., po dokonaniu rozliczenia bilansowego za rok 1990.

Przeciwko stanowisku, że od wypłat w formie obligacji Skarbu Państwa pracodawca nie ma obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne przemawia również i to, że indywidualne świadczenia emerytalno-rentowe pracownika są związane z wysokością opłacanej składki na ubezpieczenie społeczne. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) podstawę wymiaru emerytur lub rent stanowi (...) kwota wynagrodzenia lub dochodu, która stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne...Zgodnie natomiast z powołanymi wyżej przepisami ustaw o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń, wypłata określonych części nagród i premii z zysków w formie wskazanych w nich papierów wartościowych, mogła nastąpić jedynie za zgodą pracownika. Słusznie więc Prokurator Generalny, zajmując stanowisko w sprawie, podkreślił, że można przypuszczać, iż: "(...) pracownicy odmawialiby wyrażenia zgody na wypłatę należnego im świadczenia pieniężnego w akcjach lub obligacjach Skarbu Państwa, gdyby mieli wiedzę i świadomość, że wpływa to niekorzystnie na ich przyszłe uprawnienia emerytalno-rentowe. Powszechnie bowiem wiadomo, że pracownicy skrupulatnie w czasie pracy zabiegają o to, by ich przyszłe świadczenia emerytalno-rentowe były możliwie najwyższe."

Dalsze argumenty za stanowiskiem przyjętym w niniejszej uchwale można znaleźć w ustawach regulujących podatek dochodowy. Ustawa z dnia 16 grudnia 1972 r. o

podatku dochodowym (jednolity tekst: Dz. U. z 1988 r., Nr 4, poz. 37) określając w art. 7 ust. 1 pkt 6 źródła przychodów, wymieniała kapitały niepieniężne i prawa majątkowe (art. 7 ust. 1 pkt 6) oraz sprzedaż akcji i udziałów w zyskach (art. 7 ust. 2 pkt 3) precyzując w art. 8 ust. 6, że za przychody pieniężne uważa się m.in. odsetki od obligacji i innych papierów wartościowych. Podatkowi nie podlegały jednak te przychody, do których stosowano przepisy o podatku od wynagrodzeń. Skoro zatem nagrody i premie z zysku wypłacone pracownikom na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 27 grudnia 1989 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń w 1990 r., a następnie na podstawie analogicznych przepisów w kolejnych ustawach, były wliczane do podstawy wymiaru podatku od wynagrodzeń, to wypłaty te stanowiły przychód, którego źródłem było wynagrodzenie będące dochodem pracownika. Należy jeszcze raz podkreślić, że wartość wypłat w formie papierów wartościowych powodowała jedynie podwyższenie normy wynagrodzeń, od których nie było obowiązku opłacania "dodatkowego" podatku tj. podatku od ponadnormatywnych wynagrodzeń, natomiast nie powodowała obniżenia podstawy wymiaru podatku od wynagrodzeń.

To rozwiązanie potwierdza pogląd, że papiery wartościowe zakupione od Skarbu Państwa i przekazane pracownikom jako część przysługującej im nagrody z zysku, czyli przekazanie pracownikom części przysługującego wynagrodzenia za pracę w formie wierzytelności wobec Skarbu Państwa, stanowią prawa majątkowe, pochodzące ze stosunku pracy, a wobec nieograniczonej możliwości ich realizacji są wynagrodzeniem za pracę stanowiącym dochód w rozumieniu § 7 ust. 1 rozporządzenia w sprawie składek.

III. Przedstawiając rozpatrywane zagadnienie prawne Minister Pracy i Polityki Socjalnej podkreślił istotne znaczenie ustalenia, czy nagrody wypłacone w formie akcji i obligacji mogą być uznane za dochód w gotówce, czy w naturze.

Wprawdzie przepisy prawa ubezpieczeń społecznych operując - gdy chodzi o pracowników - pojęciami wynagrodzenia w gotówce lub w naturze (np. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent - jednolity tekst: Dz. U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63 ze zm.) oraz dochodu w gotówce lub w naturze (jak w omawianym rozporządzeniu) nie zawierają definicji tych pojęć, to w praktyce i w orzecznictwie sądowym ustalił się jednak pogląd, że wynagrodzenie w gotówce jest równoznaczne z wypłaconym w formie pieniężnej w przeciwieństwie do wynagrodzenia w naturze, które łączono z tzw. deputatami (ziemniaki, węgiel, mleko, działka pod uprawę, udostępnienie lokalu mieszkalnego). Pojęcie: "wynagrodzenie w naturze" było niezbędne wówczas, gdy istniał rozbudowany system takich deputatów i świadczeń rzeczowych. Możliwość wypłacania tej części wynagrodzenia w postaci ekwiwalentu pieniężnego nie ma istotnego znaczenia, ponieważ źródłem (podstawą) takiej wypłaty jest prawo do wynagrodzenia w naturze. Papiery wartościowe, znajdujące się w powszechnym obrocie w gospodarce rynkowej, opartej na pieniądzu, stanowią pieniądz zastępczy. Operacje pieniężne dokonywane surogatami, a więc pieniądzem zastępczym, prowadzą do wypłat gotówkowych, względnie wymagają istnienia gotówki w obrocie, jako punktu odniesienia. (por. Encyklopedia Powszechna, Wydawnictwa "Gutenberga" Kraków, t. 12 str. 234).

Nie ulega wątpliwości, że nagroda z zysku, przysługująca pracownikowi, nie jest świadczeniem rzeczowym ani deputatem, nie jest więc dochodem w naturze, o którym

mowa w § 7 ust. 1 rozporządzenia w sprawie składek. Ta część wynagrodzenia przysługuje pracownikowi w gotówce, a jedynie - za jego zgodą - na podstawie upoważnień wyżej wskazanych ustaw, służących określonej w nich celowi, została wypłacona w formie obligacji Skarbu Państwa. Podstawę (źródło) tej części wynagrodzenia stanowi zatem prawo do wypłaty w gotówce. Chociaż więc obligacje Skarbu Państwa nie stanowią gotówki sensu stricto, to ich realizacja, poprzez przedstawienie w banku do wykupu lub sprzedaży, następuje w gotówce. Podobna sytuacja występuje również wówczas, gdy pracodawca - na wniosek pracownika - wpłaca przysługujące mu wynagrodzenie za pracę na jego konto bankowe. Aby uzyskać swe wynagrodzenie w gotówce pracownik musi więc w banku przedstawić do realizacji czek będący również formą papierów wartościowych, czyli pieniądzem zastępczym. Jest oczywiste, że chociaż wypłata wynagrodzenia pracowniczego następuje poprzez operacje bankowe pomiędzy zakładem pracy a bankiem, w którym pracownik ma swoje konto, to wynagrodzenie tak wypłacone nie traci swego charakteru dochodu w gotówce, podlegającego składce na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Najwyższy w pełni podziela pogląd wyrażony przez Prokuratora Generalnego w przedłożonym stanowisku, że charakter i istota obligacji jako papierów wartościowych oraz podstawa prawna ich wypłacania zamiast należnej w pieniądzu nagrody z zysku, a przede wszystkim odmienna podstawa prawna świadczeń wydawanych pracownikom w naturze obok wynagrodzenia pieniężnego, przemawiają za stanowiskiem, że obligacje Skarbu Państwa wypłacone pracownikom jako nagroda z wypracowanego zysku stanowią dochód tego pracownika w gotówce. Argumentem przemawiającym za tym poglądem jest uzależnienie wypłaty należnej nagrody lub premii w tej formie od zgody pracownika. W razie braku takiej zgody, zakład pracy miałby obowiązek wypłacenia tego wynagrodzenia w formie pieniężnej, a więc bez żadnych wątpliwości, wynagrodzenie to było dochodem w gotówce, o którym stanowi § 7 rozporządzenia w sprawie składek.

IV. Na mocy art. 13 pkt 3 ustawy z dnia 20 września 1984 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r., Nr 13, poz. 48 ze zm.) jedną z form wykonywania funkcji przez Sąd Najwyższy jest podejmowanie uchwał mających na celu wyjaśnienie przepisów prawnych budzących wątpliwości w praktyce lub których stosowanie wywołało rozbieżność w orzecznictwie.

Przedstawione przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej we wniosku o podjęcie uchwały zagadnienie prawne wykracza poza wykazane rozbieżności w orzecznictwie. Żadne bowiem z powołanych przez Ministra orzeczeń sądowych nie dotyczyło poboru składek na ubezpieczenie społeczne od wartości nagród i premii z zysku wypłaconych pracownikom w formie obligacji innych niż obligacje Skarbu Państwa, a więc emitowanych przez inne niż Minister Finansów podmioty uprawnione na podstawie ustawy z dnia 27 września 1988 r. o obligacjach (Dz. U. Nr 34, poz. 254), ani też w formie akcji Skarbu Państwa lub innych akcji. Pojęcie "wątpliwości w praktyce", uzasadniających podjęcie uchwały na podstawie wyżej powołanego art. 13 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, było już niejednokrotnie przedmiotem wykładni powiększonych składów Sądu Najwyższego, którą przypomniano w postanowieniu z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie sygn. akt II UZP 8/94 (OSNAPIUS Nr 8 poz. 13). Orzecznictwo to wyraża jednolity pogląd, że Sąd Najwyższy staje się właściwym do podjęcia uchwały na podstawie art. 13 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym wówczas, gdy wątpliwości co do

rozumienia prawa ujawniają się w praktyce tych organów, nad którymi Sąd Najwyższy sprawuje nadzór w zakresie orzekania.

Składając wniosek o podjęcie uchwały Minister w żaden sposób nie wykazał, a nawet w uzasadnieniu wniosku nie wspomniał, by jakkolwiek organ, nad którym Sąd Najwyższy sprawuje nadzór w zakresie orzekania, dokonał wypłaty wynagrodzenia za pracę w formie papierów wartościowych innych niż obligacje Skarbu Państwa względnie, by wypłaty w tej formie były przedmiotem orzekania tych organów.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, właściwy skład Sądu Najwyższego może z uzasadnionych przyczyn odmówić podjęcia uchwały, a w szczególności - jeżeli nie zachodzi potrzeba wyjaśnienia wątpliwości. Skład orzekający w niniejszej sprawie doszedł do przekonania, że wniosek Ministra Pracy i Polityki Socjalnej znajduje uzasadnienie w przytoczonym art. 13 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym o tyle, o ile dotyczy nagród i premii z zysku wypłaconych pracownikom w formie obligacji Skarbu Państwa. Jedynie bowiem w tym zakresie wystąpiły rozbieżności w orzecznictwie sądowym. Ograniczył więc treść podjętej uchwały do rozstrzygnięcia tego zagadnienia, odmawiając - na podstawie art. 20 ust. 1 tejże samej ustawy - podjęcia uchwały w pozostałym zakresie tj. w zakresie innych papierów wartościowych wymienionych w przedstawionym wniosku.

=====